

F. t. l. om sømandsskat.

sted af opgørelsen af indtægten om bord, og såfremt der herved sker ændringer i denne indtægt, foretages reguleringer af sømandsskatten. Sådanne ændringer kan påklages efter skattelovgivningens almindelige regler, dog med en forlængelse af klagefristen, jfr. nedenfor.

Endvidere foreslås det, at de af sømandsskattekontoret truffne afgørelser vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en sømand overhovedet er pligtig at svare sømandsskat, eller hvorvidt sømandsskatten skal svares efter lovens kapitel II eller efter lovens kapitel III, af sømanden kan indbringes direkte for Landsskatteretten. Af sømanden til sømandens vanskeligheder ved at overholde de sædvanlige frister for klage, er der såvel for denne indbringelse som for hans påklage af de almindelige skatteansættelser i henhold til § 14 fastsat en frist på 3 måneder, regnet fra afgørelsens dato.

Til § 28.

Ved *stk. 1*, foreslås det, at den del af den tilbageholdte sømandsskat, som falder på kommuneskatten, tilkommer den kommune, der har foretaget indstilling om sømandsskattekontorets udfærdigelse; det bliver således i denne relation uden betydning, om sømanden skifter opholdskommune i løbet af lønningsåret; sådan flytning får først betydning, når sømandsskattekort skal udfærdiges den nærmest efterfølgende 1. november med virkning for det kommende lønningsår.

De foreslåede afregningsprocenter er af praktiske grunde foreslået gældende for samtlige kommuner. Det har ikke på det foreliggende statistiske materiale været muligt at fastslå med nøjagtighed, hvorledes sømandsindtægterne fordeler sig over landets forskellige kommuner. Den til brug for sømandsskattens beregning opstillede skala, jfr. § 9, er som nævnt i bemærkningerne til bestemmelsen udarbejdet på grundlag af den i København gældende kommuneskatteskala. Man har derfor også ved fastsættelsen af kommunernes andel i sømandsskattens provenu taget sit udgangspunkt i forholdene i denne kommune og har ved de foreslåede afregningsprocenter tilsigtet at opnå, at der som helhed betragtet tilfalder kommunerne en andel, som svarer til, hvad de ville oppebære som kommuneskat, herunder kirkelige afgifter, af sømandsindtægten. Det må endvidere bemærkes, at formodningen er for, at den mere effektive opkrævning, som gennemføres ved sømandsskatten, vil forøge kommunernes provenu; når hertil kommer, at staten overtager samtlige omkostninger ved sømandsskattens opkrævning, har man fundet det forsvarligt at foreslå den

meget væsentlige forenkling, som ensartede afregningsprocenter indebærer.

Den i *stk. 4* foreslåede andel i sømandsskattens provenu, som anses for folkepensionsbidrag, er af forenklingshensyn ansat til en fast procent, der er valgt under hensyn til forholdet mellem folkepensionsbidraget og det samlede skattebeløb i Københavns kommune for skattepligtige indtægter på 14 000-15 000 kr.

Til § 29.

Den i *stk. 1* foreslåede regel tager sigte på at bevare visse sømænd, som ikke længere kan anses for at være ansat til tjeneste om bord under sømandsskatteordningen. Reglen er motiveret med, at der til tjeneste på skibe under bygning ofte nogen tid før færdiggørelsen sættes nogle af de officerer, der til sin tid skal følge skibet, og som i reglen er taget blandt personel, der i forvejen sejler. Endvidere forbliver undertiden en del af et skibs besætning til tjeneste om bord under reparation eller midlertidig oplægning. Navnlig hvor skibet bygges, repareres eller oplægges i udlandet, findes det rimeligt at åbne adgang for, at sådanne midlertidigt i land tjenstgørende sømænd forbliver under sømandsskatteordningen, men den nærmere fastlæggelse af betingelserne herfor foreslås henlagt til afgørelse af finansministeren efter indstilling fra sømandsskatte-nævnet.

Ved *stk. 2* foreslås der tillagt finansministeren bemyndigelse til efter indstilling fra sømandsskatte-nævnet at dispensere fra den i lovens § 2, nr. 1, indeholdte tonnegrænse på 150 brt, således at også sømænd, der gør tjeneste ombord på skibe på 150 brt og derunder, kan tillades inddraget under sømandsskatteordningen. Reglen er særlig motiveret i hensyntagen til de rederier, der ejer skibe både over og under den nævnte tonnegrænse, og som, såfremt dispensation ikke blev givet, muligvis kunne få vanskeligheder ved at gennemføre passende forflyttelse af officerer eller mandskab inden for rederiets flåde. Dispensationen kan enten tænkes knyttet til personen eller til skibet, i første fald således, at en sømand, der omfattes af sømandsskatteordningen, tillades bevaret under denne også ved tjeneste på rederiets skibe under den fastsatte tonnegrænse, i sidste fald således, at sømandsskat tillades erlagt af alle sømænd om bord på rederiets skibe under den nævnte tonnegrænse, uanset om de tidligere har været inddraget under sømandsskatteordningen eller ej.

I *stk. 3* omhandles det særlige forhold, at en sømand i et indkomstår har haft underskud ved virksomhed i land, jfr. § 5, stk. 2, og bemærkningerne dertil.